

האשה שנפלו פרק שמיני כתובות

פ.

עין משפט
נר מצוה

יד א ב מיי פ"ג מ"ל
 אשוח ל"ז טו ט"ז
 ארע"י פ"ח ט"ז
 ז"ו ב מיי מ"ב מלכות
 טוען ונטען א"י
 סגמ טוע"ש ח"מ
 ס"י קתא ט"ז
 ז"ו ד מיי פ"ג מלכות
 ארשוח ה"י ופ"י
 מל"ג גולה ח"י
 סגמ טוע"ש ארע"י פ"ח
 סק"י וטוע"ש ח"מ ס"י
 טע"ש ט"ז
 י"ד ח ט"ז מ"ב מל"ג
 אשוח ה"י טו ט"ז
 טע"ש ז ח
 י"ח ח מיי פ"י מלכות
 גולה הלכה ד סגמ
 טע"ש טוע"ש ח"מ
 טע"ש ט"ז
 י"ח ט מיי ח"מ הלכה י
 טוע"ש ארע"י סק"י
 פ"ח טע"ש י

לעזי רעז"י

טרוי"א (בש"נ).
אגודה, חבילה.

תוספות ו"ד (המשפ)

הנבא בירושת הצויה הדיס
דאמא אמיא אפסורטופס
להצויה הצוואתא על נכסיו
הצוואתא מצינו נשבע במה
הצוואתא וטל דהוי ביר
אבל מנה לי בידך הולה
אומר א"י אין נא כרשות
הנבעת בזה צוואא אמר א"י
שאפי"י שזה נשבע הדיס
צווא"י ונפט ומי"ד פ"י
צווא"י נשבע בנק"י כעין
הצוואתא ונטול הדשאת
הצוואתא ונטול שברשות
הצוואתא שבע ונטול כ"ש
זה: א"ר יעקב אמר ר"א
המצויה הצוואת על נ"א
קטנה כמציא הצוואת
על נכסו דאמי מימי
כביד כרן קתנא ק"י מי"ס
ולא נפסדינהו פ"י אשתו
קטנה תימנה שתישאו
קטנה ואחיה שטל ה"ה
קתנא כמציא על נכס
אחר מדתו ואם מיאנה
שם שמין ול השבט
השביעה במשפט ארי"ס
המדינה ועביד ולא יכסוף
קתנא קדי שלא יכסוף
ויקלקל הקרקעות ויאלץ
לא שבע שדאנא שם
תמאן בו וכין דשיימנן
ליה באמורסו לא מפיסד
לא דמיא מרן שם אמר א"י
תמאן ואם תמאן אני אטול
שבחי לפני נמלי. וצ"ל
א"ל קתנא א"י שאפי"י
שאל כל אמר"י מה שאל
אכל מה שהוציא הצווא
אלא שמין לו בשבחו א"י
שכל כעל אכל אכל
ושמין לו חלק בשבחו וזה
שי שכל דרזקא קטנא
שי ש קתנא זו אבל א"י
היתה גדולה ומרדה בו ה"י
אכל מה שהוציא הצווא
שאל כל ולא כביד ה"ה
רבנן קתנא משום דלא
מסיק ארתייה תדמוד
לא מפיסד וכב"ר ז"ל
וצ"ל מסבארן קל דמתי
מקנתי מה ששאל
הצווא ומה שאל כל
ששבעל רוצה לנרשה
אכל מדרת כל אכל
לא אכל ישבע עמי מה הצווא
אמר שלי ואני אלא תמנה
שנותן לה דאמרי כ"י אמה
לה עדתייה למיקם קמיה
היתה הצוואת נכח השבט
א"י פחות ממכור שכל
תמאן בו ויכסוף נכסין
ל"איתא לדרי"י דנהי דלא
הוצאתו אין זו קתנא

שיגרא דתמרי. הקשה בקונטרס מאי אפילו וזה תמרים עדיפי מגרורות כדלמרי? אבל גרורות ופילס תמרים תבא עליו זכר ויתירן ר"ת דהא לא קאמר אפילו תמרי אלא שיגרא קבוצים הרבה יחד דלינן טובות כל כך: **אבלה ערלה.** והא דלמרי רב יהודה בחזקת הצמים (ב"ב דף טו.) אכלה (א) נשצית וכלאים אכלה חזקה פייס שם רש"י כגון שאכל פירות דאסורא ולכן לא הוי חזקה שלא אכל כדרך האוכלים ומיהו מדלג מקשה להו אהדדי ונראה דהם נמי גרסינן הרי זו חזקה וכן גרים ר"ת וכן מנא בספר של רצינו גרשום וא"ת דהכא משמע דעני כלאים מותרים ומ"ס מקשינן של כלאי הכרס דלמרי דפרק כל שעה (פסחים טו.) תנור שהסקין בקליפי ערלה או בקשין של כלאי הכרס חדש יותן ישן יוצן אלמא אסורין וי"ל דהם צורע מעיקרא דלא הכל נאסר אבל הכא איירי צורע וצא והוסיפו הפירות מאתים ולא בעצים דלמרינן דפר' כל שעה (שם דף כה. ושם) דפרק כל הבשר (חולין דף קטו. ושם) זרוע וצא הוסקין מאתים אין לא הוסקין מאתים לא ואין זה דוחק שהפירות הוסיפו מאתים ולא העצים דאורחא דמילתא הוי הכי דמזמורות כבר הוי גדולות לפני זריעת כלאים: **ישבע כמה הוציא וימור.** צפי רצינו חננאל מוטל אמתאי לא תנא האי נשבע ונשבעין צדידי נשבעים ונוטלים נשבעות (דף מד.) ומשני דלא חשיב אלא מידי שמכחישינן את הנשבע כגון שכיר וחשוד וחנווני על פנקסו אע"ג דלין דבעל הצית מכחישו מ"מ חנווני ופועלים מכחישינן זה את זה אבל הכא ליכא שום הכחשה ומהאי טעמא נמי לא חשיב דבא ליפרע מנכסי יתומים ומיהו ההוא אפי' בצינומם מכחישינן ונטל נשבעה ונראה דהם לא חשיב אלא אותם שצריך להשמיענו דנוטלין דאי לאו דאשמעינן ה"א דאפילו נשבעה אין נוטלין ואע"פ דשכיר למאי דחשיב ליה טרוד בפועליו מן הדין היה לו ליתור בלא נשבעה דהוי ליה כחומר הלוינו ואיני יודע אם הסתירין לך דחייב ואינו נשבע אלא להפסיד דעתו של צבל הצית מ"מ אי לאו דאשמעינן לא הוה ידעינן דחשיב כאיני יודע ואפילו נשבעה לא היה נוטל אבל הנהו דחשיב בדידיה הבא ליפרע מנכסי יתומים אי לאו דאשמעינן הוה אמרינא דנוטלין בלא נשבעה מחמת השטר לא חשיב אלא דהם קמיני נשצין ונוטלין משמע דאחא דנוטלין והכא קמיני יפרעו אלא נשבעה משמע דאי לאו דאשמעינן הוה אמרינא דנוטלין בלא נשבעה ואע"ג דתנא דצרייתא בזהכות (לקמן דף פו.) חשיב פוגם שטרו בדידי הנהו דנשצין ונוטלין ההוא תנא לא מחלק אי נמי איכא למימר טעמא כמו שאפרש לקמן בעזרת השם: **איסתלק ליה בעל אסתלקו דהו.** אע"ג דלמרינן (ב"ב דף עו.) השוכר את הפועל לעשות בשלו והראהו בשל חצירו נותן לו שכרו משלם יש לומר דהכא האריסין יודעין שהקרקע של אשה היא ועל מנת שנקחו שהם מתגרשין ויפסידו דבעל הכל נאסר להם עליו כלום דזה הוה יודעים שבעל לא יניח מלגרה אשמו צשצילס ודעתם להפסיד עמו כיון שלא התנו:

נכסים

יתו לי דאי

כל פירות:

משום

א ויטול והוא

שבועה שלא ה

א"א מפסדיה. א"

אבל שלא יפס

רבי אבא אמר אפי' שיגרא דמרי: תמרים נידוכין יחד דרך שדורסין ותאנים יחד ליטראות ליטראות אף אלו כן ומיקרי שיגרא. ואני שמעתי שיגרא (טרויות) כמין שאכול תמרים (ו) וקשיא לי מאי אפי' דרבי אבא הא גרוגרות גריעי מתמרים דמתני' אכל גרוגרות ושילס תמרים מצא עולין צרכה ואי הוה גרסי' להא דרבי אבא צרישא קמי' דר' אסי' לא הוה קשיא לי מדי. ס' ספרים משושים וכמוצו צהן וכמה הרבה אמר ר' אבא כו' וגירסת שוטים היא זו כמה הרבה לנמי הלכתא איבעיא להו ומאי נפקא לן מיהא כל כמה דהוי יותר על גרוגרת אחת הוי הרבה עד לעולם: **חוצלא דסמרי.** לאחר שעשו צהן שבר ונשאר הפסולת. איני נמי נידוכין הרבה כדי לעשות מזה שער: **לא אכלה דרך כבוד מאי.** צממה הויה אכילה: **נכאיסר.**

[illegible][illegible]

התם משום ידיד דרשה אינה שלו ואדעתא דהכי (נתן) [נחמין] שיתן לו שכן פעולתו לאכול פירות ולזכות בהן לאחר מיתה לא ע"ד ילקח שכר פעולתו ויד השכר שמין לו אלא הוצאה שיעור שבח בין אם נתגדשה או נתאלמנה לוקחין בכסים משבוכים ונותנין דבאכא טעין ואמר ק"ל לו שכן הוצאתי והסת לא ידעה ואמר' נדשבע כמה הוציא ידך והלה אומר א דר' ה"ל שישבע שבועתה איש שאני ואפור' לאו מילתא היא

יזנו דברי מ"מ נשדנ הנסדנ היסס שלינו ידנו וינסור

[illegible][illegible]

הגהות הב"ח

(ה) גמ' והואה הית
אמר להר א"ב רבי ליה:
(ו) רש"י ד"ה רבי אבא
(ז) וקסא לי מחא אפא
י"ב לא הנתי דברי רש"י
אלו דברי גמס' שריון
טז טז ע"כ רש"י הגמרא
להוריח מחא דתמריס
עדיף ומשני לעולם דאכל
מניה צורא ומסלס צורא
דחבא עליו דמחא משום
דקפ"י עליה וצירא ועלמס
גרוגרות עדיף ע"כ אמר
כאן אפי' וק"ל: (א) תוב'
ד"ה אכלה וכו' אכלה
ערלה שביעית וכלאס'

מוסף רש"י

המציא הרצאות על
נכסי אשתו קטנה.
שאל יומנו ששאלו
אמה ואחיה ואין קידושין
מופסין בין המורה
אלה מדברי סופרים, לפיכך
יוצא במיאלו צעל כחשו
אם תמאן במרצא ועל
נכסי אחר דמי. אל
הויז ולא אכל כדי
הולאמי, שמין לו לחריס
(ב"מ טז.) הירוד לתוך
שדה חבריו ונטעה.
אילנות, שמין לו ורורו
העל, התחזתוהו. אם השכח
ימר על הולאמי ימינה
הולאמי ואם הולאמי ימינה
על השכח וכן על אלה שכן
(ב"מ קפ.)

תוספות רי"ד

לא אמלה דרך כפי
מאי אמה ערלא פליגי
מא אמוראי כמערבא
חד אמר כבאסר וחד
כבאסר: כבאסר דרבי
דפומביתא אמר רבי
יהודה עובדא כבבילי
דמורת. פ' דאחשבי
אכילה כבבילי ומורת
שון מאכל פליח והאכלי
מקן להכלה ומיכלה ויגרש
את אשתו: הוציא לא
ר' אמר ר' יהודה שמי
כבבא כנגד הוצאה לא
השבת א"ר שאם היתה
הוצאה יתרה על השבת
שכן לו אלא הוצאה שר
אבן וכו'. פ' אמית
יקח כל הוצאתו כשיש
שם שבת כנגד הוצאה
אבל אין שם שבת נגד
הוצאה אבן נוטל הוצאה
לא שיעור בה והמותר
מפסיד ואצ"ל שיהי שם
השעויה ליטע דאמר ר' שפי
השואל אם היתה ערה
ליטע אומרים כלה אדם

רוצה ליתן בשדה זו לנו

אבל הכא שהוא עושה ש
ידינו על המסמך ואז

ליתומים הוצאת אביהן:

ויטול ומ"ש זה ממנה ל

(א) אולי ז"ל והלכך אע"פ שזו

Journal of Management Education 36(7)